సరదా సిన్మాయణం

– లలితా టి.ఎస్

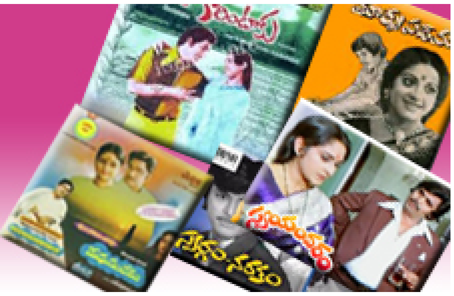

చిన్నప్పుడు చూసిన సినిమా అల్లా కథలుకథలుగా చెప్పుకోవడం అలవాటు - చెల్లెళ్ళతో, నెచ్చెళ్ళతో. మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి, ఇన్నేళ్ళకి ఆ సరదా పుట్టింది. ఇదో రకంగా ఎప్పుడో వచ్చిన సినిమాల్ని ఇప్పుడు చూస్తూ రాస్తున్న ఇంకోసా-రివ్యూ ఈ సరదా సిన్మాయణం. అన్నట్టు ఓ విషయం చెప్పాలి నేను... పాలు, ఆవాలు ఎలా నిత్యబహువచనాలో, సినిమాలో కనిపించి అలరించే ఎన్టీరామారావు, నాగేశ్వర్రావ్, కృష్ణ, శోభన్‌బాబు, వాణిశ్రీ, జయప్రద, ఎస్వీరంగారావు, సూరేకాంతం, రేలంగి, రాజబాబు - ఎవ్వరైనా సరే, మన సినీ-మా-చుట్టాలే, నిత్యప్రియవచనాలే! అందుకని వాళ్ళ పేర్ల చివర గార్లు, బూర్లు అతికించలేదని నన్ను చీవాట్లెట్టకండేం!

![ornament]

ముందుగా ఈ సరదా సిన్మాయణం గురించి ఓ చిన్న మాట.

చిన్నప్పట్నుంచీ ఎన్నో సినిమాలు చూశాను. కొన్ని సినిమాలు హిట్లూ, సూపర్ హిట్లూ అంటూ పేర్లు వినడమే కానీ వాటిని ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆ సినిమాల పేర్లు వెతుకుతూ వుంటే కనిపించిన వాటన్నిటికీ ఒక కామన్ కారక్టరిస్టిక్ ఏంటంటే అవన్నీ దర్శకరత్న దాసరి నారాయణరావు సినిమాలు. "హన్నా! పండగొచ్చినా, ఫ్రెండు వచ్చినా, పరీక్షల ముందు ఆందోళన తగ్గడానికి, పరీక్షలయ్యాక అలసట తగ్గడానికి, ఇలా రకరకాల కారణాలతో నన్ను బోల్డన్ని సినిమాలకి తీసుకెళ్ళిన మా అమ్మ చాలా జాగ్రత్తగా నాకు దాసరి సినిమాలు చూపించకుండా తప్పించేసింది" అనేసుకుని ఇప్పుడు దొరికిందే ఛాన్సు అనుకుని వరస పెట్టి దాసరి సినిమాలు చూడడం మొదలు పెట్టాను. ఒకటో రెండో చూసిన తర్వాత లాజిక్కులందు దాసరి లాజిక్కు వేరయా అనిపించసాగింది.

అలా చూసీ చూడగానే నాకు కాల్చేసినవారికీ, నేను కాల్చేసినవారికీ ఆ కథలు పంచసాగాను. నే చెప్పిన కథలన్నీ విన్నవారి నుంచి ఏకగ్రీవంగా ఒకటే మాట..."నువ్విలా వీటిని మాకు మాత్రమే పంచుటతో ఆగిపోకూడదు. నీలా చిన్నప్పుడు అమ్మ చూపించలేదని, నాన్న తీసుకెళ్ళలేదని ఈ సరి లేని సరదా(సరి) సినిమాలు చూడక ఎంతో వినోదాన్ని, సినీవిజ్ఞానాన్ని కోల్పోయిన వాళ్ళకి ఆరారా అందించడానికి ఈ సినిమాల గురించి రాయాల్సిందే!" అని పట్టుబట్టడంతో ఆ శ్రోతల ప్రోత్సాహంతో నా సినీ-గాథా-అల్లరి మొదలెట్టాను.

ఈ మాసపు సినిమా – అన్నీ కాకపోయినా కొన్ని సరిలేని-దాసరి వారి సినిమాలు

All good things must come to an end అన్నది ఆంగ్ల నానుడి. సాగుతున్న కబుర్లు సరదాగా వుండగా ఆపుట మేలు – అన్నది నాకనిపించిన నుడి.

ఈ మాసపు దాసరివారి చిత్ర విచిత్ర చలనచిత్ర విశేషాలు రాయబోయే ముందు ఆనవాయితీగా ఒక సిన్మతీ గిద్యం:

నేననగనగాయంచు సిన్మా కథ చెప్పుచుండ
నే[నా]యగ మీరా కథ చదువుచుండ
నే జెప్పు దాసరి కథలు సరదాగ సాగుచుండ
నేనాపుటే ఉత్తమం మీకును నాకును సిన్మతీ!

నా బ్లాగు పుస్తకం "బోల్డన్ని కబుర్లు" చదివిన కిరణ్‌ప్రభ గారు నాకు ఫోన్ చేసి మాట్లాడి మా "కౌముది"కి మీరేమన్నా రాయాలి అని అడిగినప్పుడు అసలు నేను ఏం రాయగలనూ అన్న ఆలోచనే లేకుండా "తప్పకుండానండి" అని మాటిచ్చేశాను. అది ఆగష్టు 2018 లో జరిగిన విశేషం.

ఆ తర్వాత కాంతి గారితో కూడా మాట్లాడినప్పుడు కూడా అంతే ధీమాగా "కౌముది"కి ఏవైనా సినిమా కబుర్లు రాస్తానని చెప్పాను. అలా రాస్తా, రాస్తానని ఒప్పేసుకున్నాను కానీ ఎంత ఆలోచించినా దేని గురించి రాయాలో ఓ పట్టాన తట్టలేదు. ఈలోగా డిసెంబర్ రానే వచ్చింది. "కౌముది"లో రాబోయే కొత్త ఏడాదిలో జనవరి నుంచి మొదలుబెట్టబోయే కొత్త శీర్షికల గురించి డిసెంబర్లో ప్రకటించడం ఓ ఆనవాయితీ. దాని గురించి మాట్లాడుతూ కిరణ్‌ప్రభ గారు "ఎలాగూ సినిమా కబుర్లు రాస్తానని అన్నారు కదా! మీర్రాయబోయేవి 'సరదా సినిమా కబుర్లు' అని ప్రకటిద్దాం" అన్నారు, అలాగే ప్రకటించారు.

అప్పుడు నాకింకో సమస్య – సినిమా కబుర్లు అంటే ఎలా రాయాలీ? ఏం రాయాలీ? నా వరకు నాకు సినిమా అంటే ఓ మూడు గంటల కాలక్షేపం. అందులో వున్న టెక్నికాలిటీస్ నాకస్సలు తెలీవు. నిజం చెప్పాలంటే మండుటెండల్లో లెదర్ జాకెట్లు వేసుకుని వుడికిపోయే హీరోలు, మంచుకొండల్లో స్లీవ్‌లెస్ జాకెట్లు తొడుక్కుని ఒణికిపోయే హీరోయిన్లని చూస్తూ వాళ్ళెంత కష్టపడ్డారో తలుచుకుని జాలిపడి నే సినిమాలు చూసిన సందర్భాలు కూడా వున్నాయి.

వినదగ్గ పాటలుండి, చూస్తున్న వాళ్ళెవర్నీ నొప్పించని హాస్యముండి, చూడడం అయ్యాక చూసిందాన్ని గుర్తుంచుకుని ఇంకొకరికి చూడమని చెప్తే వాళ్ళు నన్ను తిట్టుకోకుండా చూడగలిగితే అది మంచి సినిమా నాకు.

సరే! అలా అంటే అలాంటి సినిమాలు బోల్డుంటాయి. ఏదో ఒక విషయాన్ని ఎంచుకుని రాయకపోతే నా శీర్షికలో నేనేం చెప్పదలుచుకున్నానో ఎవరికీ అర్థం కాక నా రాత ***లంక మేత, గోదారి ఈత*** అవుతుందనిపించింది.

అలా నేనేం రాయాలా అని నేనాలోచిస్తుండగా, డగా, డగా... అప్పుడు తట్టింది దాసరి నారాయణరావు సినిమాల గురించి. చిన్నప్పట్నుంచి దాసరి సినిమాలు ఆట్టే నాకు చూపబడలేదు, నేను చూడలేదు. కానీ నాకు దాసరి సినిమాల్లో పాటలన్నీ చాలా ఇష్టం. అందులోనూ నాకెంతో ఇష్టకవులైన దేవులపల్లి, వేటూరి రాసినవి చాలా ఇష్టం.

ఇవే కాకుండా దాసరి రాసినవైతే మరీ ఇష్టాతి-ఇష్టం. ఎందుకంటే... తనకు తట్టిన మాటలు పేర్చుకుంటూ, అన్న మాటనే అంటూ, తనన్న మాటకర్థం ఏంటంటూ విన్నవాళ్ళు తన్నుకుంటూ, తలలు బద్దలు కొట్టుకుంటూ వుంటూ కూడా తలలూపుకుంటూ వింటూ వుంటారంటే దాసరి పాటెంత పాటిదో నేను మాటల్లో వేరే చెప్పాలా! ఒక్కోసారి ఒక్కో పాట వింటూ వున్నప్పుడల్లా అసలా పాట రాసేటప్పుడు దాసరి ఆలోచన ఏమైవుంటుందా అని నాకొకటే ఆలోచన.

అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా నేను దాసరి సినిమాల గురించి రాయడానికి ప్రేరణనిచ్చిన "***ప్రేమ అన్నది ఒక కల... కల... కల...***" అన్న ఓ పాట గురించి చెప్పాలి. ఆ పాట '**బ్రహ్మముడి**' అనే సిన్మాలోనిదట. 'లోనిదట' అని అనడమెందుకటా అంటే ఆ సినిమా నే చూడ సాహసించనందుకట.

ప్రేమ అన్నది ఒక కల... కల... కల...
చిక్కుకుంటే అది వల... వల... వల...
మొదట సాగుతుంది నావలా...
పరుగు పెడుతుంది లేడిలా...

పిదప ఎగిరిపోతుంది కాకిలా...
కడకు విడిచి పోతుంది ఏకాకిలా... ఏకాకిలా...

చిన్నప్పట్నుంచీ ఈ పాట ఎప్పుడు విన్నా నా చెవులు "*పిదప ఎగిరిపోతుంది కాకిలా*" అన్న వాక్యం వచ్చేదాకా భలే ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నట్లనిపించేది. అది వినీ వినగానే భళ్ళుమని ఓ అట్టహాసం పెటిల్లని నా పక్కనున్నవాళ్ళని దడిపించేది – ఇప్పటికీ దడిపిస్తూనే వుంది – ఇక ముందు కూడా దడిపిస్తుందని నాదీ హామీ!

అసలా పల్లవి ఒక క్లాసిక్ – దాని ప్రకారం ప్రేమ అనే ఓ క్రాపు-పదార్థం (మరి పాట మగగొంతులో వుంది కాబట్టి – అదే ఏ పీసుశీల్లాంటి గాయకమ్మో పాడుంటే జడ-పదార్థమయ్యేది) పడవలా నీళ్ల మీద ఊక్కుంటూ వచ్చి, జింకలా రోడ్డు మీద పరిగెట్టేసి, చివరికి కాకిలా గాల్లోకి ఎగిరిపోతుందట. అందులోనూ ఆ ప్రేమ కలలా మొదలెట్టి వలలా చుట్టేసిందని ఆ పాటలో ఏకాకిలా నడుస్తున్న అబ్బాయి మొహం వలవలా ఏడ్చేస్తున్నట్లుండడం పాటకి మరింత తగినట్లుందండోయ్!

అదుగో... ఆ పాటే కాదు ఇంకోటి కూడా వుంది "***నడక సాగితే రాదారి, పడవ సాగితే గోదారి***"అంటూ. అందులో "***మైలు మైలుకీ రాళ్ళుంటాయి రాదారిలో, అడుగు అడుగుకీ నీళ్ళుంటాయి గోదారిలో***" అన్న లైన్లు నాకు విన్నవి విన్నట్టు నాగ్గుర్తున్నాయో, లేకపోతే అవి అలాగే వుంటాయని నేనే ఊహించుకున్నానో నాకెప్పటికైనా అంతు పట్టాలంటే అసలా పాట ఏ సిన్మాలోదో తెలియాలి, నాకది దొరకాలి, నేను వినాలి.

సరే! చిన్నప్పట్నుంచీ ఇన్ని సర-దా-సరి-స్వరాలు విన్నప్పట్నుంచీ నాకెప్పటికైనా వీటన్నిటిమీదా ఓ రీసెర్చ్ లాంటిది చేయాలనిపించేది. ఎప్పుడైతే కిరణ్ ప్రభ గారు "కౌముది"కో సరదా శీర్షికోటి రాయమన్నారో నాకు వెంటనే దాసరి సినిమాల గురించి రాస్తే ***ఒక రాతకి రెండు చేతలు*** అన్నట్లవుతుందనిపించిందే తడవు కిరణ్ ప్రభ గారికి ఫోన్ చేసి దాసరి సినిమాల గురించి రాస్తానని చెప్పాను. అది వినగానే ఆయన "అది కొంచెం కాంట్రొవర్సీ అవుతుందేమోనండి" అన్నారు. నేనప్పుడాయనకి నా రచనలో హాస్యమే తప్ప అపహాస్యం వుండదు అని హామీ ఇచ్చి, నా శీర్షికకి "సరదా సిన్మాయణం" అన్న పేరు కూడా నేనే పెట్టేసుకుని మొదటగా 2019 జనవరి సంచికకి "స్వయంవరం" సినిమా కథ రాసి పంపించాను. ఫిబ్రవరి నెలకి "రాగదీపం" రాశాను. అది కూడా ఎలాగంటే టికెట్టు కొనుక్కుని సినిమా చూస్తున్నప్పుడు ఓ సాధారణ ప్రేక్షకుడిగా నాకొచ్చే న-సాధారణ ఆలోచనల సహితంగా ఒక ప్రత్యక్ష వ్యాఖ్యానం లాగా రాశాను. తీరా మూడవ సినిమా ఏం రాద్దామా అని వెతుక్కుంటూ వుంటే ఏ సినిమా నచ్చుతున్నట్టు అనిపించలేదు. పైగా "రాగదీపం" దెబ్బకి దాసరి సినిమాలంటే దడుపు జ్వరం లాంటిదేదో వచ్చింది నా మనసుకి. అందుకని కొంచెం దాసరి వారి సినిమాల దారి మళ్ళించి హిందీ సినిమా "ధనక్" రాశాను.

దానికి నేనిచ్చుకున్న వివరణ నా మాటల్లోనే...

"ఆ... తొండి... దాసరి సినిమా కథ అన్నావ్, ఇంకేదో చెప్తున్నావ్!"

"మరే! ఒట్టి కనకాంబరం పూలు మాల కడితే బావుంటుందా?"

"బానేవుంటుందనుకో..."

"మరందులో మరువం, దవనం కలిపితే ఎలా వుంటుంది?"

"బహు బాగుంటుంది...ఘుమ్మంటుంది!"

"అందుకే మరి... దాసరి వారి కథలని ఓ వారకి పెట్టి, ఈ సారికి 'ధనక్' కథ విను మరి!"

ఆ రకంగా మార్చ్ నెల దాసరి వారి బారిన పడకుండా తప్పించుకున్నా మళ్ళీ ఏప్రిల్ నెలకి నా దారి దాసరి వారి దారే. ఇక చేసేదేముంది దాసరి సినిమాలు రాస్తానని కమిట్ అయి ఆ సినిమాలకే భయపడితే ఎలా? హన్నా! అని నాకు నేనే చీవాట్లెట్టేసుకుని మళ్ళీ ఎక్కడ మొదలుపెట్టానో ఆ దారి చేరి కొనసాగించా.

అలా మళ్ళీ మొదలైన “సరదా సిన్మాయణం”లో రాసినవేంటంటే మేఘసందేశం(ఏప్రిల్), అద్దాలమేడ(మే), యువరాజు(జూన్), శ్రీవారి ముచ్చట్లు(జులై), లంకేశ్వరుడు(ఆగష్టు), బుచ్చిబాబు(సెప్టెంబర్), రాముడు కాదు కృష్ణుడు(అక్టోబర్), ప్రేమాభిషేకం(నవంబర్).

వీటన్నిటి వెనకాల ఒకటే ఉమ్మడి లక్షణం. అంతటా, అన్నిటా దాసరే కావడం. కథ, స్క్రీన్‌ప్లే, మాటలు, పాటలు, దర్శకత్వం అన్నీ దానారానే. అదొక్కటే కాకుండా ఈ సినిమాల గురించే రాయడానికి ముఖ్య కారణం పాటలు.

చిన్నప్పట్నుంచీ ఎన్నో పాటలు విజయవాడ వివిధభారతి-జనరంజనిలో వింటూ, నోటికొచ్చినట్టు అంటూ, నాకు తోచినట్టు పాడుకుంటూ పాడింది పాటగా-వినుకున్న చెవిపోటుగా పెరిగానేమో... ఈ యూట్యూబ్ రోజుల్లో ఆ పాటలు వినడమే కాకుండా కనడమూ కుదిరాక వాటి గురించి ఏదో ఒకటి అనుకోకుండానూ, అనుకున్నది ఎవరికో ఒకరికి వినిపించకుండానూ వుండలేకపోయాను. అలా నే విని పాడుకుటూ, నవ్వుకుంటూ, కామెంటుకున్న పాటల్లో సింహభాగం దానారా విరచితం. ఎలాగూ అంతకు ముందు నుంచే నాకు దాసరి సినిమాలు అంటే కొంత ఆసక్తి, ఇంకొంత కుతూహలం. వెరసి నా సిన్మాయణానికి అంకురారోపణం.

ఇక నా సిన్మాయణ నామ పారాయణ మాని దానారా దర్శకత్వంలో నేను చూసిన, చూడకపోయినా చూచాయగా కథ తెలిసిన సినిమాల గురించి కొన్ని కబుర్లు చెప్తాను.

1972 నుంచి 2014 వరకూ వందకి పైగా సినిమాలు డీఎన్నారు దర్శకత్వంలో వచ్చాయి. నేను ఈ “సరదా సిన్మాయణం” రాయడం మొదలు పెట్టిన దగ్గర్నుంచీ ప్రతీ నెలా రెండో మూడో సినిమాలు చూసేదాన్ని. అలా చూసిన వాటిల్లో నేను ఎంచుకున్న సిన్మాలకి నేను పెట్టుకున్న నిబంధనలేంటంటే కథ, మాటలు దాసరివారివి మాత్రమే అయ్యుండాలి అని. అలా అయితేనే సరదాలు విరివిగా పండును. నాకో నాల్గు నవ్వులు కిట్టింపవ్వును. అందుకే ***బలిపీఠం***, ***గోరింటాకు***, ***కళ్యాణి*** (యద్దనపూడి సులోచనా రాణి నవల - రాగమయి) లాంటి నవలాచిత్రాల జోలికి వెళ్ళలేదు.

అలాగే నాకు పొలిటికల్ సెటైర్స్ అంతగా నచ్చవు. అందుకే “ఎమ్మెల్యే ఏడుకొండలు” సినిమా అంతటా కనిపిస్తూ డీఎన్నారు వున్నా కూడా దాని గురించి రాయలేదు. కాకపోతే ఈ సిన్మాలో ఒక పాట నాకు భలే ఇష్టం. "***అందగాడు సంత కెళితే సందమామ సంకనెక్కే...ఎత్తుకోవాలా? దింపిపోవాలా? ఊరుకోవాలా? పారిపోవాలా?***" అంటూ ఎస్పీబీ, పీసుశీల పాడిన పాట. ఎస్పీబీ నోట్లో గోళీలు పెట్టుకుని పాడినట్లుండడం వల్ల కళ్ళు మూసుకుని వింటే ఇది ఏఎన్నారు పాటేమో అనిపిస్తుంది, కానీ తీరా కళ్ళు తెరిచి చూస్తే ఈ పాటకి ఆడేది రౌడీ వేషాలేసే బాలాజీ. అన్నట్టు ఈ పాట రెండో చరణంలో బాలాజీ పక్కన ఆడుతూ కనిపించిందెవరో తెలుసా? ఆర్ట్ సినిమాల అర్చన.

జయప్రద వుంది కదా అని ఆశగా చూసిన ఇంకో సినిమా "పాలు-నీళ్ళు". పెద్ద ఎస్టేటు ఓనర్ కూతురైన జయప్రద "డాన్సు, డాన్సు" అని కలవరిస్తుంటే వాళ్ళ నాన్న "పెళ్ళి చేసుకో, పెళ్ళి చేసుకో" అని పలవరిస్తే దానికి "చేసుకోను, చేసుకోను" అనేది కూతురు జయప్రద సమాధానం. తన కూతురు 22 ఏళ్ళు వచ్చే లోగా పెళ్ళి చేసుకోకపోతే ఆస్తంతా అనాథ శరణాలయానికి చెందేలా విల్లు రాసి చనిపోతాడు జయప్రద తండ్రి. జయప్రదేమో మెకానిక్కైన మోహన్‌బాబుని తనకేదో సాయం చేశాడని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటుంది. ఆ మోహన్‌బాబుకి తన ఆస్తి ఇష్టం లేదని తన 22వ పుట్టినరోజు అయ్యేదాకా ఆగి తన తండ్రి రాసిన విల్లు ప్రకారం ఆస్తి సేవాసదన్ పాలయ్యాక మోహన్‌బాబుని పెళ్ళి చేసుకుంటుంది జయప్రద. పెళ్ళయ్యి, పిల్లాడు పుట్టాక

డాన్సు నేర్చుకోవడం మొదలుపెడ్తుంది. పిల్లాడు పాక్కుంటూ వెళ్ళి పడిపోతున్నా పట్టించుకోలేనంతగా డాన్సులో మునిగిపోతుంది. ఇక ఇంట్లో గొడవలు. విడిపోవడాలు. జయప్రద హీరోయిన్నవడాలు. మధ్యలో బోల్డన్ని అపార్థాలు. కోర్టులో వాదనలు. మళ్ళీ చివరికి కలవడాలు. వెరసి ***పాలు-నీళ్ళు***.

ఇందులో ఏవో పాటలున్నాయి కానీ ఆశ భోస్లే ముద్దుముద్దుగా పాడిన ఓ పాట గురించి మాత్రమే చెప్తాను. అదేంటంటే "***ఇది మౌన గీతం....ఒక మూగ రాగం***" అంటూ మొదలయ్యే పాట. అందులో వున్న రెండు చరణాల్లో కొన్ని లైన్లు ఇలా వుంటాయి. (ఈ పాటలో జయప్రద కట్టుకున్న పసుప్పచ్చ బెనారెస్ చీర జిగేల్ జిగేల్, మెళ్ళో వేసుకున్న పొడుగాటి గొలుసు మిల మిలా.)

దొరకక దొరకక దొరికిన రోజు
దొరికీ దొరకక దొరకని రోజు
ఒకే ఒక్క రోజు – తిరిగి రాని రోజు

మిగలక మిగలక మిగిలిన రోజు
మిగిలీ మిగలక మిగలని రోజు
ఒకే ఒక్క రోజు – తిరిగి రాని రోజు

ఈ పాట ఇప్పటికి ఎన్నిసార్లు విన్నా...

పాడక పాడక పాడిన పాట
పాడే పాడక పాడని పాట
ఒకే ఒక్క పాట – అర్థమవని పాట

– అనుకోవడమే తప్ప ఈ పాట వెనక దాసరివారి కవిహృదయం పట్టలేకపోయా...

దానారా సినిమాల్లో నేను చూడాలనుకుని చూడలేకపోయిన సినిమా ఒకటుంది. అది "**కన్యాకుమారి**". అందులో ఒక మంచి పాటుంది. "***ఇది తొలిపాట...ఒక చెలి పాట... వినిపించనా ఈ పూట... ఆ పాట...***" ఆ పాట కోసం మాత్రమే చూడాలనుకున్నాను, ఆ పాట గురించే సిన్మా గురించి రాయాలనుకున్నాను కూడా. కానీ దొరకలేదు. ప్చ్!

నేను చూడాలనుకోకపోయినా చూసిన ఇంకో సినిమా "**సంగీత**". ఇందులో ఆర్. నారాయణ మూర్తి హీరో కాని హీరో. సినిమా ఆద్యంతమూ హీరోయిన్‌కి సిన్మా కష్టాలే వుండే ఈ సినిమాలో ఓ రెండు మంచి పాటలున్నాయి. ఒకటి "***ఆకాశానికి రవికిరణం ఆరని హారతి***" అనే పాట. ఇంకోటి "***ఎవరో నాతో అన్న మాట***" అంటూ కొడుకుల్ని కాయలు కాసే కొబ్బరి చెట్లతోనూ, ఆకుల్ని మేసే ఆవులతోనూ పోలుస్తూ రాసిన ఓ జావాలో స్విచ్-స్టేట్ మెంటులాంటి పాట.

బిడ్డను నమ్మితే ఏముంది?
చెట్టుని నమ్మితే ఎంతుందో...
కొబ్బరి చెట్టుని నమ్మితే ఎంతుందో!
తాగేందుకు నీరిస్తుందీ...
తినడానికి కాయిస్తుందీ...
వుండేందుకు నీడిస్తుందీ...
పోతే మోసేందుకు చాపిస్తుందీ...
మనిషిని కాల్చేందుకు కట్టెలనిస్తుందీ...
కన్నబిడ్డ ఏమిస్తాడూ...కన్నీళ్ళూ, కోపాలూ, తాపాలు తప్ప...

బిడ్డను నమ్మితే ఏముంది?
గోవును నమ్మితే ఎంతుందో...
గంగి గోవును నమ్మితే ఎంతుందో!
తాగేందుకు పాలిస్తుందీ...
పండేందుకు ఎరువిస్తుందీ...
శకునానికి ఎదురొస్తుందీ...
కసాయిలకు బలియౌతుందీ...
తాను చచ్చి మన కాళ్ళకు రక్షణనిస్తుందీ...
కన్నబిడ్డ ఏమిస్తాడూ...కన్నీళ్ళూ, కోపాలూ, తాపాలు తప్ప...

పై పాట విన్నాక రాయకుండా వుండలేక

రాయక రాయక రాసిన పాట
రాసీ రాయక రాయని పాట
ఒకే ఒక్క పాట...రాయలేని పాట...

అనుకుంటూ నే రాసీ రాయని పాట కాని పాట...(ఇందులో ఆట్టే అర్థాలు వెతక్కండి మరీ!)

బుక్కుని చదివితే ఏముంది?
సినిమాని చూస్తే ఎంతుందో...

డీఎన్నారు సినిమాని చూస్తే ఎంతుందో!
పాడేందుకు పాటుంటుందీ...
చూసేందుకు ఆటుంటుందీ...
చెప్పేందుకు డైలాగుంటుందీ...
పీక్కునేందుకు జుట్టుంటుందీ...
కోపమొచ్చి చింపేందుకు టిక్కెట్టుంటుందీ...
బుక్కు మనకేమిస్తుందీ...పేజీలూ, వాక్యాలూ, అక్షరాలు తప్ప...

ఇవే కాకుండా నాకు పాటలెంత నచ్చినా చూడలనుకోక చూడని సినిమాలు కృష్ణంరాజువి. ***కటకటాల రుద్రయ్య, సీతారాములు, గోల్కొండ అబ్బులు*** వగైరా. చూద్దామని మొదలుపెట్టి పూర్తి చెయ్యలేకపోయినవి ఎన్‌టీఆర్ సినిమాలు ***విశ్వరూపం, సర్దార్ పాపారాయుడు, బొబ్బిలిపులి***.

జయప్రద ఎంతో అందంగా వున్నా, పాటలెంత బావున్నా, నే పూర్తిగా చూసినా నే రాయలేకపోయిన ఓ దాసరి సినిమా "దీపారాధన". దీపం లాంటి జయప్రద చివర్లో కొండెక్కిపోయే ఆ సిన్మాకి అసలు "దీపారాధన" అన్న పేరు పెట్టడమేంటో అస్సలు నచ్చలేదు నాకు. చెప్పుకోవాల్సిన ఒకే ఒక్క విషయం కొత్త పెళ్ళి కూతురుగా మెరిసిన జయప్రద అందం, "ఆకాశం ఎందుకో పచ్చబడ్డదీ" అన్న పాట. ఆ పాట నచ్చిందీ అంటే అర్థం నాకర్థమయిందీ అని కాదు, వినసొంపుగా వుందీ అని మాత్రమే.

"కోరికలే గుర్రాలైతే" సిన్మా మొత్తం చూడలేదు కానీ అందులో నాక్కావల్సిన కవల-పాటని పట్టుకున్నా. "***ఏమి వేషం, ఏమి రూపం***" అన్న మోహన్‌బాబు-రమాప్రభల పాట ఎక్కడిదో తెలుసా? హిందీ "జూలీ" కి రాజేష్ రోషన్ చేసిన "***భూల్ గయా సబ్ కుఛ్...యాద్ నహీ అబ్ కుఛ్***"కి తెలుగు-కవల.

అన్నట్టు "జయసుధ" అన్న ఒక సినిమాలో వింతేంటంటే కథ, మాటలూ, పాటలూ, స్క్రీన్‌ప్లే, నిర్మాతా, నటనా అన్నీ దానారానే, దర్శకత్వం తప్ప. దర్శకుడు కె, వి. నందనరావు. ఇందులోనూ పాటలో రెండు బావుంటాయి – రమేష్ నాయుడిగారి పుణ్యమా అని. అవి "కనురెప్ప పాడిందీ కనుసైగ పాట" అనేదొటి. ఇంకోటేమో మురళీ మోహన్ గోడెక్కి వుండగా జయసుధ గ్రౌండు మీదుండి పాడే "గోరువెచ్చని సూరీడమ్మా" అనే పాట. ఈ పాటలో జయసుధ, మురళీమోహన్ కట్టుకునే మేచింగు తెలుపూ, పసుపూ చీరలు, పేంటూ-షర్టులూ బట్టలు బహు బాగు.

"కనురెప్ప పాడిందీ" పాటలో జయసుధ కట్టుకున్నవి రంగులు మారినా ప్రింటులు మారని చీరలు. అన్నట్టు ఈ పాటలో మురళీమోహన్‌కి గొంతునిచ్చింది జయచంద్రన్. నేను చాలా రోజులు జేసుదాస్ అనుకునేదాన్ని.

డీఎన్నారు-ఏఎన్నారు సినిమాల వరసలో చూడలేక చూసినా రాద్దామని పదిసార్లు అనుకున్నా రాయలేకపోయిన సినిమా ప్రేమమందిరం. ఇందులో బామ్మ నిర్మలమ్మ, సిన్మా అత్తగారు సుర్యకాంతం, సిన్మా రాధ రాజసులోచన, సిన్మా సీత జయప్రద – రాజరంజని, ఆంగ్లరంజని, సభారంజని, మధురరంజని అంటూ నాలుగు తరాల జనరంజకులుగా ఉండడం, అక్కినేని వారు మహా అమాయకుల్లాగా ఒక పాత్రలో, వయసుమళ్ళిన పిల్ల జమిందారుగా ఇంకో పాత్రలోనూ జీవించడం – చూడడంతో నా డీఎన్నారు సినిమాల సరదా తీరిపోయింది.

ఈలోగా ఇదిగో...ఇలా డిసెంబరూ వచ్చింది. నా డీఎన్నారు-చిత్ర వీక్షణా జనిత సరదా భరిత సితారా వ్రతం నేటితో ముగిసింది.

తన సినిమాలు బావుంటాయని అంటారే కానీ తన మాటలు, పాటలు ఎవరూ ప్రత్యేకంగా పట్టించుకోరు అని ఓ ఇంటర్వ్యూలో వాపోయిన డీఎన్నారుకి తన మాటలూ, పాటలు కోసమే నేనీ సినిమాలు చూశానని తెలిసే అవకాశమే లేదు కానీ...ఇక్కడ నేనో మాట చెప్పాలి. "అబ్బా! ఎలాంటి సినిమాలు చూస్తున్నాన్రా బాబూ!" అని నాలో నేను ఎంత విసుక్కుంటూ చూసినా ఒకే మూసలో ఎన్నో సినిమాలు తీసినా అంత సక్సెస్‌ఫుల్ డైరెక్టర్ కావడం సామాన్యమైన విషయం కాదు. అందుకే అంటున్నా... జయహో డీఎన్నార్! జయ జయహో దాసరీ!

ఈ సిన్మా సరదాకి ఆరంభమే కానీ అంతమనేది లేదు. ఇప్పటికి డీఎన్నారు. ఈ పాటి నవ్వు కాని నవ్వు నవ్వించే సినిమాలు తీసిన దర్శకులెందరో వున్నారు. మళ్ళీ కుదిరినప్పుడు ఇంకెవరివో కబుర్లు మోసుకుంటూ ఇట్టే వస్తా...ఇటే వస్తా...

ఈలోగా నలుగురు కూడి నవ్వేవేళల నా సరదా సిన్మాయణాన్ని ఓ సారి తలుచుకుని ఇంకొక్క నవ్వు ఎక్కువ నవ్వుకుంటారని అనుకుంటూ...నా ఈ సరదా కబుర్లకి ఊతమిచ్చిన దాసరి వారికి జేజేలు తెలుపుకుంటూ...

నా ఈ సరదాని "కౌముది" పాఠకులతో పంచుకునే అవకాశమిచ్చిన కిరణ్ ప్రభగారికి, కాంతిగారికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటూ...

ఇప్పటికి సెలవ్!

(వచ్చేనెల మరో సరదా సినిమా కబుర్లతో)

Post your comments